

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **P. G.**, zast. JUDr. Pavlem Turoněm, advokátem se sídlem Moskevská 66, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2014, č. j. 706/DS/14-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 10. 2014, č. j. 17 A 39/2014 – 45,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 10. 2014, č. j. 17 A 39/2014 - 45, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 28. 4. 2014, č. j. 706/DS/14-3, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti a náklady předcházejícího řízení před Krajským soudem v Plzni v souhrnné výši 24 456 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Turoně.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce, jako stěžovatel, domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2014, č. j. 706/DS/14-3 (dále též „rozhodnutí žalovaného“). Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „správní orgán“), ze dne 5. 2. 2014, č. j. 2092/OD-P/14 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku

se měl dopustit tím, že dne 24. 5. 2013 v 7:55 hodin, v Karlových Varech, na ulici Lidická, poblíž domu č. p. 386/58, ve směru jízdy od ulice Gagarinova k ulici Bezručova, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Chevrolet Kalos, registrační značky X, jako řidič ohrozil chodce A. A. (dále jen „poškozený“), který přecházel pozemní komunikaci po přechodu pro chodce z pravé strany ve směru jízdy vozidla Chevrolet, když tohoto chodce, stojícího na chodníku před přechodem pro chodce, čímž dával najevo, že zjevně hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, sledoval na dostatečnou vzdálenost, aby mohl zastavit vozidlo před přechodem pro chodce, tak, že došlo ke střetu pravé přední části vozidla Chevrolet s chodcem, čímž způsobil dopravní nehodu, při které utrpěl poškozený zranění a při které byla způsobena na zúčastněném vozidle, včetně přepravovaných věcí, hmotná škoda nepřevyšující zřejmě částku 100 000 Kč. Tím měl žalobce porušit právní povinnost danou mu ustanovením § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu, a tedy způsobit dopravní nehodu, při které vznikla na zúčastněném vozidle, včetně přepravovaných věcí, hmotná škoda nepřevyšující zřejmě částku 100 000 Kč, a naplnit tak skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 6 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek tak uložil správní orgán prvního stupně žalobci dle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 2700 Kč, se splatností do 30 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, jehož podstatou byla námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu v řízení o přestupku. Správní orgán měl pochybit, když nevyhověl stěžovateli návrhu na výslech řidiče autobusu jako potenciálního svědka nehody. Tento svědek údajně mohl popsat postavení chodce na chodníku a jeho chování v době těsně před vstupem do vozovky. Stěžovatel rovněž vyjadřoval nesouhlas se závěrem správního orgánu, dle kterého dával poškozený svým chováním jasně najevo, že chce vozovku přejít, poněvadž pro takový závěr neměl správní orgán dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

Žalovaný se při posouzení stěžovatelova odvolání, vycházející ze skutkového stavu zjištěného v předchozím řízení, zcela ztotožnil s věcným posouzením správního orgánu, považujíc míru zjištění skutkového stavu za dostačující k usvědčení stěžovatele, a dále konstatoval, že v řízení před správním orgánem nedošlo k žádným procesním pochybením. Porušení povinnosti stěžovatele dle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu, měl žalovaný za spolehlivě a beze zbytku prokázané obsahem spisové dokumentace. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž uvedl, že stěžovatel sledoval poškozeného na dostatečnou vzdálenost, aby mohl zastavit vozidlo před přechodem pro chodce. Při vypořádání odvolací námitky stěžovatele stran tvrzení, že z provedených důkazů nevyplývá, že chodec zjevně hodlal přejít pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, konkrétně na str. 7, kde je uvedeno, že „*chodec A. A. dal svůj úmysl, že zjevně hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, (najevo – doplněno NSS) tím, že stál před přechodem pro chodce...*“

Proti zamítavému rozhodnutí o odvolání se stěžovatel bránil správní žalobou, kdy v jednotlivých žalobních bodech vytýkal žalovanému, že jeho postup v řízení o odvolání byl ryze formální, a že nepostupoval správně, když nerespektoval jeho tvrzení a zejména důkazní návrhy uvedené v odvolání. Stěžovatel zde rovněž zopakoval argumentaci užitou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, dle níž skutkové závěry, ke kterým správní orgán a poté i žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl, jsou výsledkem neúplného důkazního řízení, a z těchto byly následně dovozeny nesprávné skutkové a právní závěry.

V napadeném rozsudku posoudil krajský soud žalobní námitky směřující proti rozhodnutí žalovaného jako nedůvodné. K žalobnímu bodu namítajícímu nedostatečné zjištění stavu věci

pokračování

správním orgánem i žalovaným krajský soud uvedl, že v podstatných věcech se výpovědi žalobce i poškozeného shodují. Dle krajského soudu se tak žalobce i poškozený shodli na tom, že o sobě před nehodou věděli, a že chodec stál u přechodu a sledoval vozidlo žalobce. Obecně pak krajský soud konstatoval, že chodec nemusí nějakým určitým způsobem (např. zvedáním ruky) dávat najevo, že chce přejít vozovku. Nápadné sledování příjezdícího vozidla žalobce poškozeným pak lze dle názoru krajského soudu považovat za dostatečně zjevné odhodlání poškozeného přejít po přechodu ve smyslu ust. § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu. Krajský soud považoval míru zjištění skutkového stavu za natolik dostatečnou, že nepovažoval za potřebné provádět další dokazování, v čemž přisvědčil i odmítnutí důkazních návrhů stěžovatele správním orgánem a žalovaným v předešlém řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody podřaditelné pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

V první řadě je kasační stížností namítáno, že krajský soud aproboval neúplnou míru zjištění skutkového stavu věci tak, jak byla zjištěna správním orgánem. Vyslovuje zejména nesouhlas s neprovedením důkazu výslechem řidiče autobusu, jenž měl dle výpovědi poškozeného projíždět místem nehody bezprostředně předtím, než k nehodě samé došlo. Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud hodnotil tento důkaz, aniž by jej provedl. Nesouhlasí ani s odůvodněním neprovedení důkazu, jež krajský soud postavil na závěru, že skutečnost, kterou by měl výslech řidiče autobusu prokázat, není třeba prokazovat, tedy že postrádá relevanci pro danou věc.

Stěžovatel zdůrazňuje, že poškozený svým jednáním nedával najevo, že chce vozovku přejít. Naopak to, že delší dobu postával na opačné straně chodníku, tedy dále od přechodu, a byl tělem natočen směrem k žalobci, tedy zčásti bokem k přechodu, nasvědčovalo tomu, že poškozený na někoho čeká, že někoho vyhlíží, a že tedy nemá v úmyslu vozovku přecházet. K tomuto pak dodává, že aby bylo možné shledat porušení § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu, muselo by být z provedených důkazů zřejmé, že skutečně chodec zjevně hodlal vozovku přecházet. Z provedených důkazů však toto nevyplývá. Naopak z dosud provedených důkazů bylo zjištěno, že se chodec relativně dlouhou dobu zdržoval na blíže neurčeném místě na chodníku, aniž by projevil zjevný úmysl vozovku přejít a že následným vstupem na přechod žalobci náhle vytvořil překážku, s níž došlo ke kolizi.

Dle stěžovatele jsou tak skutkové závěry, ke kterým soud v napadeném rozhodnutí dospěl, výsledkem neúplného důkazního řízení, v jehož důsledku v předchozích řízeních nebyl řádně zjištěn stav věci. Z neúplných důkazů pak žalovaný dovodil nesprávné skutkové a po té i nesprávné právní závěry. Důkazní řízení proto mělo být doplněno. Jen tak totiž soud býval mohl dospět ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu, na základě kterého by bylo lze dojít ke správnému rozhodnutí.

Stěžovatel proto v kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný v rámci vyjádření ke kasační stížnosti žalobce toliko odkázal na své vyjádření podané v řízení před krajským soudem ze dne 15. 8. 2014 a na odůvodnění svého rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Ústřední námitkou kasační stížnosti je nedostatečné zjištění skutkového stavu správním orgánem a žalovaným, tedy tvrzená vada řízení, pro kterou měl krajský soud, jenž ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatel poukazuje, že pro konstatování porušení povinnosti řidiče dle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu neměl jak správní orgán, tak ani žalovaný nebo krajský soud, dostatečnou oporu v prokázaném skutkovém stavu. Za zásadní je v tomto směru třeba považovat stěžovatelem podotýkanou rozpornost jeho výpovědi s výpovědí poškozeného, týkající se místa, kde se poškozený měl nacházet v okamžiku, kdy zpozoroval, že auto stěžovatele zpomaluje a rozhodl se přejít silnici po přechodu pro chodce.

Podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu řidič nesmí omezit nebo ohrozit chodce, který zjevně hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, přičemž v případě potřeby je řidič povinen i zastavit vozidlo před přechodem pro chodce.

Krajský soud v napadeném rozsudku k tomuto konstatoval, že v podstatných věcech se výpovědi žalobce i poškozeného shodují, zejména pak že poškozený stál u přechodu a sledoval vozidlo žalobce. Na základě toho pak naznal, že míra zjištění skutkového stavu správním orgánem a žalovaným byla dostatečná, a že poškozený tím, že stál „u přechodu“ a „nápadně“ sledoval vozidlo stěžovatele, zavládal stěžovateli dostatečný důvod domnívat se, že hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce.

S takovým názorem se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit. Po zevrubném posouzení obsahu spisu správního orgánu prvního stupně a žalovaného dospěl totiž zdejší soud k závěru, že se nepodařilo prokázat, zda poškozený postával na tom okraji chodníku, jenž navazuje na přechod pro chodce (jak tvrdil poškozený), nebo zda naopak postával na opačném okraji chodníku (jak tvrdil stěžovatel). Výsledek pravdivostního hodnocení těchto dvou skutkových variant však má zásadní vliv na zákonem presumovanou zjevnost odhodlání poškozeného přejít pozemní komunikaci po přechodu pro chodce.

Dle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 51 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) je správní orgán i v řízení o přestupcích, nevyplývá-li ze správního řádu něco jiného, povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Z ustanovení § 2 správního řádu je dle pak třeba vyzdvihnout odstavec třetí, dle kterého je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že za situace, kdy by poškozený prokazatelně postával na opačném okraji chodníku, než je ten, jenž navazuje na přechod pro chodce, byť by bylo prokázáno, že poškozený „nápadně“ sledoval blížící se vozidlo stěžovatele, nebylo by lze jednoznačně konstatovat zjevnost odhodlání poškozeného přejít po přechodu pro chodce. Stěžovatel by zde tak zcela logicky, a v souladu s nezřídkakdy vyvstanuvšími

pokračování

životními situacemi, mohl rozumně předpokládat, že poškozený na někoho čeká (tím spíše, že místo nehody je situováno v blízkosti autobusové zastávky městské hromadné dopravy), krátě si dobu čekání pozorováním projíždějících vozidel. Na druhou stranu je třeba též dodat, že pokud by se stran stanoviště poškozeného ukázala být pravdivou jeho varianta výpovědi, přičemž by zároveň nebyla prokázána existence jiných výjimečných okolností svědčících o opaku, jednalo by se bezesporu o situaci danosti zjevného odhodlání poškozeného přejít po přechodu pro chodce.

Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval důkazním standardem v řízení o přestupku, např. ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 As 12/2010 – 79 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z: <http://www.nssoud.cz>) uvedl, že „[s]právní orgán je povinen přesně a úplně zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazů. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vši rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a současně vylučovat možnost jiného závěru.”

S přihlédnutím k míře prokázání skutkového stavu tak, jak tato vyplývá ze správního spisu žalovaného a správního orgánu prvního stupně, je nutno uzavřít, že nebylo prokázáno s relevantní přesností místo, kde poškozený v okamžiku, kdy se rozhodl přejít pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, postával. Míru zjištění skutkového stavu, jenž není s to eliminovat takovou variantu sledu událostí, která by vedla ke konstatování neporušení povinnosti stanovené § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu, pak zdejší soud nemůže akceptovat jako dostatečnou pro vyřčení viny za přestupek spočívající v porušení této povinnosti.

Ze správního spisu správního orgánu prvního stupně v neposlední řadě vyplývá, že při rozhodování o přestupku zde existovala relativní důkazní nouze, když se nepodařilo nalézt byť jediného očitého svědka nehody, vyjma poškozeného a stěžovatele, nebo jiný relevantní důkaz, jenž by lépe osvětlil situaci v době bezprostředně předcházející době dopravní nehody. Jakkoli může Nejvyšší správní soud brát takovou důkazní nouzi v potaz, je nutno setrvat na závěru, dle kterého je třeba prokázat vinu obviněného nade vši rozumnou pochybnost. Není-li však tento požadavek splněn (lhotejně přitom, na základě jakých objektivních příčin nelze vinu nade vši pochybnost prokázat), je třeba v duchu zásady *in dubio pro reo*, jež má být respektována rovněž v procesu správního trestání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010 č. j. 4 As 28/2010 – 56), řízení o přestupku zastavit v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.

S odkazem na výše uvedené nelze než konstatovat, že jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný pochybil, když na základě skutkového stavu, jenž nevyklučoval eventualitu postávání poškozeného na opačném kraji chodníku, než je ten, který navazuje na přechod pro chodce, dovedl zjevnost odhodlání poškozeného přejít pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, kterážto je podmínkou pro vznik povinnosti řidiče (stěžovatele) neohrozit nebo neomezit tohoto chodce, či v případě potřeby zastavit vozidlo před přechodem pro chodce. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán uvedl, že „*chodce A. A. dal svůj úmysl, že zjevně hodlá přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, (najevo – doplněno NSS) tím, že stál před přechodem pro chodce,*” přičemž s tímto závěrem se ztotožnil i žalovaný. Skutečnost, že poškozený opravdu stál před přechodem pro chodce, totiž nebyla v řízení o přestupku prokázána. Právě v této relevantní informaci se

výpovědi poškozeného a stěžovatele rozcházejí. Nelze tak bez dalších důkazů postavit nade vší pochybnost, že poškozený stál (přímo) před přechodem pro chodce, a tím dával zjevně najevo, že hodlá přejít po přechodu.

Krajský soud v napadeném rozsudku takto nedostatečně zjištěný skutkový stav aproboval jako zjištění stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, přičemž ve shodě s žalovaným a správním orgánem nepovažoval za nutné doplnit dokazování, shledávaje předchozí dokazování a jeho výsledky dostatečnými. Nejvyšší správní soud považuje za zavádějící závěr krajského soudu, dle něhož „*chodec nemusí nějakým určitým způsobem (např. zvedáním ruky) dávat najevo, že chce přejít vozovku.*” Příčí se totiž samotnému smyslu ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu, jenž výslovně předpokládá zjevnost odhodlání chodce přejít po přechodu k tomu určenému. Danost takové zjevnosti si pak nelze představit bez odpovídajícího chování chodce, jež je způsobitelné rozpoznatelně indikovat jeho odhodlání přejít po přechodu pro chodce. Jedině pak může řidiči vzniknout povinnost dle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu, a jediné v případě existence této povinnosti může tato být vůbec porušena. Lze tak upřesnit citovaný názor krajského soudu v tom smyslu, že chodec nemusí formalizovaným, tedy předem stanoveným způsobem, dávat najevo, že chce přejít vozovku. Chodcovo počínání v blízkosti přechodu je však ve velmi podstatné míře rozhodujícím faktorem pro řidičovo posouzení zjevnosti chodcova odhodlání k přejití vozovky. Pokud se tedy krajský soud nezabýval nutností upřesnění místa, kde poškozený před učiněním rozhodnutí přejít po přechodu pro chodce postával, a namísto toho se ztotožnil s mírou prokázání skutkového stavu správním orgánem prvního stupně, pochybil při kvalifikaci prokazaného skutkového stavu jako situace, kdy poškozený hodlal zjevně přecházet pozemní komunikaci po přechodu pro chodce.

Stěžovatelovu kasační námitku, kterou je krajskému soudu vytýkáno, že pro nedostatečné zjištění skutkového stavu v řízení před správním orgánem a žalovaným rozhodnutí žalovaného nezrušil, ačkoli tak učinit měl, posoudil tudíž Nejvyšší správní soud, v souladu s výše uvedenými zjištěními, jako důvodnou.

Námitka stran nesprávného odůvodnění odmítnutí provedení důkazu výsledkem řídiče autobusu krajským soudem je dle Nejvyššího správního soudu nedůvodná. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje např. na svůj rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, ve kterém uvedl, že „*[z]ásadám spravedlivého procesu odpovídá povinnost soudu nejen o žalobcem navržených důkazech rozhodnout, ale pokud nárok nevyhoví, ve svém rozhodnutí vyloužit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl.*” Z napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, že krajský soud nepovažoval skutečnost, jíž měl navržený důkazní prostředek dokázat, za skutečnost věcně relevantní, a proto žalobcem navržený důkaz odmítl. Proti takovému způsobu odůvodnění zamítnutí důkazního návrhu nelze ničeho namítat, jelikož krajský soud zřetelně odůvodnil, co jej k tomuto rozhodnutí vedlo. Samotná věcná správnost názoru krajského soudu, na němž toto odůvodnění postavil, se pak nutně odvíjí od názoru krajského soudu stran dostatečnosti zjištění stavu věci, kterážto otázka již byla posouzena v rámci posouzení předchozí námitky.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i toto ve výroku označené rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí žalovaného a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.). Tento právní názor spočívá zejména v tom, že nelze-li prokázat nade vší rozumnou pochybnost, že obviněný z přestupku porušil svou zákonnou povinnost

pokračování

obsaženou v § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu, je třeba řízení o přestupku zastavit podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. V dalším řízení tedy bude na žalovaném, aby doplnil dokazování takovým způsobem, jenž bude s to vyloučit důvodné pochybnosti stran místa na chodníku, kde poškozený postával v době, kdy pozoroval vozidlo stěžovatele. To, při neexistenci svědků, je možné jen posouzením obou výpovědí ve vztahu k průběhu nehody a vyhodnocením jejich pravdivosti; vycházet lze např. ze vzdálenosti obou tvrzených míst od vozovky, rychlosti vozidla a místa střetu. Pokud ovšem takto nebude prokázána zjevnost odhodlání poškozeného přejít pozemní komunikaci po přechodu pro chodce ve smyslu § 5 odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu, nezbude než řízení o přestupku zastavit [§ 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích].

V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, která předcházela zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Výrok o náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení.

Důvodně vynaložené náklady sestávají ze zaplacených soudních poplatků, z odměny za zastupování a z náhrad výdajů zástupce stěžovatele. Náklady za zaplacené soudní poplatky tvoří částku ve výši 8000 Kč [1 x 3000 Kč za žalobu podle položky č. 18 bod 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, a 1 x 5000 Kč za kasační stížnost podle položky č. 19 tohoto zákona ve znění pozdějších předpisů].

Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem, stejně jako nyní v řízení o kasační stížnosti zastoupen JUDr. Pavlem Turoněm, advokátem, se sídlem Moskevská 66, Karlovy Vary. Odměna za zastupování v obou soudních řízeních v celkové výši 13 600 Kč byla určena podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 7. 2014, ve vztahu k úkonům učiněným před krajským soudem [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a účast na jednání v trvání 107 min podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu], a ve vztahu k úkonům učiněným před Nejvyšším správním soudem [sepis kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za každý úkon náleží odměna ve výši 3100 Kč, celkem tedy 12 400 Kč. K odměně za zastupování je nutno připočítat též náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatele (režijní paušál), která činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených úkonů, celkem 1200 Kč. Takto vypočtená odměna a náhrada hotových výdajů byla dále zvýšena o částku 2856 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobce povinen odvést podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů.

Procesně neúspěšnému žalovanému tak Nejvyšší správní soud uložil povinnost zaplatit úspěšnému stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku ve výši 24 456 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu